

CATEQUESI DEL SANT PARE
PREPARADA PER A L'AUDIÈNCIA GENERAL

del dimecres 19 de març de 2025

**Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. II. La vida de Jesús. Els
encontres. 1. Nicodem. «Cal que nasqueu de dalt» (Jn 3,7b)**

Benvolguts germans i germanes, bon dia,

Amb aquesta catequesi comencem a contemplar alguns encontres explicats en els Evangelis, per a comprendre la manera com Jesús dona esperança. De fet, hi ha encontres que il·luminen la vida i porten esperança. Pot passar, per exemple, que algú ens ajudi a veure des d'una perspectiva diferent una dificultat o un problema que estem vivint; o pot passar que algú simplement ens regali una paraula que no ens faci sentir sols en el dolor que estem passant. A vegades també pot haver-hi encontres silenciosos, en els quals no es diu res, i malgrat això aquells moments ens ajuden a reprendre el camí.

El primer encontre en el qual m'agradaria aturar-me és el de Jesús amb Nicodem, explicat en el capítol 3 de l'Evangelí de Joan. Començo per aquest episodi perquè Nicodem és un home que, amb la seva història, demostra que és possible sortir de la foscor i trobar la valentia per a seguir Crist.

Nicodem va a veure Jesús de nit: una hora inusual per a una visita. En el llenguatge de Joan, les referències temporals sovint tenen un valor simbòlic: aquí la nit és probablement la que hi ha en el cor de Nicodem. És un home que es troba en la foscor dels dubtes, en aquella foscor que vivim quan ja no entenem allò que està passant en la nostra vida i no veiem bé el camí que hem de seguir.

Si algú està en la foscor, òbviament cerca la llum. I Joan, al començament del seu Evangelí, escriu: «Existia el qui és la llum veritable, el qui ve al món i il·lumina tots els homes» (1,9). Nicodem cerca Jesús perquè intueix que ell pot il·luminar la foscor del seu cor.

En canvi, l'Evangelí ens explica que Nicodem no aconsegueix comprendre de primer moment allò que Jesús li diu. I així veiem que hi ha molts malentesos en aquest diàleg, i també molta ironia, que és una característica de l'evangelista Joan. Nicodem no entén el que Jesús li diu perquè continua pensant amb la seva lògica i les seves categories. És un home amb una personalitat ben definida, té un paper públic, és un dels caps dels jueus. Però probablement els comptes ja no li surten. Nicodem sent que alguna cosa no funciona bé en la seva vida. Sent la necessitat de canviar, però no sap per on començar.

En alguns moments de la vida això ens passa a tots. Si no acceptem canviar, si ens tanquem en la nostra rigidesa, en els nostres costums o en les nostres maneres de pensar, correm el risc de morir. La vida radica en la capacitat de canviar per a trobar una nova manera d'estimar. De fet, Jesús parla a Nicodem d'un nou naixement, que no sols és possible, sinó fins i tot necessari en alguns moments del nostre camí. De fet, l'expressió emprada en el text ja és ambivalent en ella mateixa, perquè *anōthen* (*ἀνωθεν*) pot traduir-se tant 'des de dalt' com 'de nou'. De mica en mica, Nicodem comprendrà que aquests dos significats van junts: si deixem que l'Esperit Sant generi en nosaltres una nova vida, tornarem a néixer; recuperarem aquella vida que potser s'estava apagant en nosaltres.

He escollit començar per Nicodem també perquè és un home que, amb la seva vida, demostra que aquest canvi és possible. Nicodem ho aconseguirà: al final estarà entre els qui van a Pilat a demanar el cos de Jesús (cf. Jn 19,39)! Nicodem ha sortit a la llum per fi, ha renascut i ja no necessita estar en la nit.

Els canvis a vegades ens espanten. Per un costat ens atrauen, a vegades els desitgem, però per un altre ens estimaríem més quedar-nos en les nostres comoditats. Per això l'Esperit ens anima a afrontar aquestes pors. Jesús recorda a Nicodem —que és un mestre a Israel— que també els israelites van tenir por mentre caminaven pel desert. I es van fixar tant en les seves preocupacions que en un determinat moment d'aquestes pors van agafar la forma de serps verinoses (cf. Nm 21,4-9). Per a ser alliberats havien de mirar la serp d'aram que Moisès havia posat dalt d'un estendard, és a dir, havien d'aixecar la vida i estar davant l'objecte que representava les seves pors. Només mirant de cara allò que ens fa por, podem començar a ser alliberats.

Nicodem, com tots nosaltres, podrà mirar el Crucificat, aquell que va vèncer la mort, l'arrel de totes les nostres pors. Aixequem també nosaltres la mirada vers aquell a qui van traspasar, deixem que Jesús també es trobi amb nosaltres. En ell trobem l'esperança per afrontar els canvis de la nostra vida i renéixer.